

A) Mishna 2

- 1) Where have we seen already the phrase לה הראוי לאכול את הרשות?
- 2) What is the practical halachic מנהל – נפקא מינה – other than that which is enunciated in our mishna - of the ruling that לה הראוי לאכול את הרשות?
- 3) What words in the first section of this mishna appear to be superfluous?
- 4) Note the parallel between the first section of this mishna and the first section of the previous mishna!
- 5) In which רשות did the animal eat פירות וירקות?
- 6) Why do you think that if נזק חצי נזק? What would it fall under?
- 7) In what dilemma do we find ourselves when we try to figure out in which רשות the animal ate כלים או כסות?
- 8) Could you think of any case of כסות או כלים in which there might be reason to believe that it would be classified as a normal case of שן and would have to pay שלם נזק (The reference is not to a case of an animal being כלים או כסות)?
- 9) Are all the cases mentioned above in the mishna פטורים when they occur in רשות הרבים, or just some of them?
- 10) What is the biblical source for the answer given to the question אמורים?
- 11) In what sense is the answer to the above mentioned question as relevant to the last mishna as it is to this mishna?
- 12) What is the difference between תשלום נזק and תשלום הנאה?
- 13) What appears to be the major חידוש in the second part of the mishna that opens with the question מה שנהנית משלם? כיצד משלם?
- 14) Where was the animal probably standing when it ate החנות?
- 15) What important principle might we learn from the answer to the previous question?

B) Babylonian Talmud, Tractate Baba Kama pages 19b – 20a

תלמוד בבלי מסכת בבא קמא דף יט עמוד ב

הוא חמרא דאכל נהמא ופליסיה לסלא, חייביה רב יהודה לשלם נזק שלם אנהמא, ואסלא חצי נזק. ואמאי? כיון דאורחיה למיכל נהמא, אורחיה נמי לפלוסי סלא! דאכל והדר פליס ... ההוא ברחא דחזא ליפתא אפומא דדנא, סריך סליק, אכלה לליפתא ותבריה לדנא, חייביה רבא אליפתא ואדנא נזק שלם; מאי טעמא? כיון דאורחיה למיכל ליפתא, אורחיה נמי לסרוכי ולמסלק.

C) Babylonian Talmud, Tractate Baba Kama page 20a

תלמוד בבלי מסכת בבא קמא דף כ עמוד א

אכלה כסות וכו'. אהייא? אמר רב: אכולהו, מאי טעמא? כל המשנה ובא אחר ושינה בו - פטור; ושמואל אמר: לא שנו אלא פירות וירקות, אבל כסות וכלים - חייבת. וכן אמר ריש לקיש: אכולהו. ואדא ריש לקיש לטעמיה, דאמר ריש לקיש: שתי פרות ברשות הרבים, אחת רבוצה ואחת מהלכת, בעטה מהלכת ברבוצה - פטורה, רבוצה במהלכת - חייבת. ורבי יוחנן אמר: לא שנו אלא פירות וירקות, אבל כסות וכלים - חייבת. לימא, רבי יוחנן לית ליה דריש לקיש אפילו בשתי פרות! לא, לעולם אית ליה, כסות עבדי אינשי דמנחי גלימי ומתפחי, אבל בהמה לאו אורחה.